

[Grathwohl.]

skal indføres Beskyttelse ogsaa for Lejerne i dem.

Der er gaaet stærkt frem mod Grundejerne — der har maaske ogsaa til Tider været en vis Berettigelse i det for manges Vedkommende —, men naar det ærede Medlem Hr. J. Chr. Jensen hævder, at Grundejerne ikke betaler højere Renter nu, end de betalte i 1914, vil jeg sige, at en Sammenstilling med 1914 lader sig paa det nuværende Tidspunkt overhovedet ikke foretage. Vi ved dog, at alle Reparationer og alt muligt er steget i en væsentlig Grad, Skatterne er ogsaa steget (*Einer Jensen*: De laver ingen Reparationer) ... Jo, de gør, alle de ydre Reparationer, dem maa de lave (*J. Chr. Jensen*: Jeg sagde Terminsudgifter) ..... Ja, Terminsudgifter! Men desuden maa vi dog erkende, at Prisen paa Livsfornødenheder dog ogsaa er steget fra 1914. En Grundejer, der skal leve af sin Ejendom, maa da have samme Berettigelse, som alle vi andre har hævdet, til at faa sine Indtægter forøget i Forhold til Prisstigningen paa Livsfornødenheder.

Vi maa ogsaa erkende, at efterhaanden som Lejen er steget, er denne Stigning gaaet ind i Pristallet, saaledes at Pristallets Stigning har været paavirket deraf, og derved er Lønningerne steget, og man kan dog ikke sætte Grundejerne helt udenfor Samfundet. Det er galt, naar man skal berøve dem Ejendomsretten, men skal man ogsaa berøve dem Retten til at leve, til at kunne betale Omkostningerne ved Livsopholdet, er man dog inde paa alt for store Udslag.

Jeg arbejdede loyalt som Medlem af den Kommission, der indenfor Borgerrepræsentationen var nedsat for at udarbejde den Boliglov, som traadte i Kraft i 1925. Men naar jeg nu er kommet til det Standpunkt, at jeg ikke kan medvirke til fortsatte Restriktioner af den Art, som her er foreslaaet af Ministeren, men derimod nok mener, vi kan gaa med til midlertidige Bestemmelser med Hensyn til Lejemaals Opsigelse og visse andre Ting, saa er det ud fra den absolutte Opfattelse, at Boligloven ikke kan løse Boligspørgsmaalet. Det maa netop være Ophævelsen af Boligloven, der nu skal gøre Resten af det Arbejde, som maa gøres for at skaffe normale Boligforhold her i Byen.

Første Næstformand (Pinstrup): Det ærede Medlem Hr. O. Andersen har Ordet for en kort Bemærkning.

O. Andersen: Det ærede Medlem Hr. Grathwohl søgte at slippe udenom det Spørgsmaal, jeg stillede bl. a. til det ærede konservative Medlem Hr. Grathwohl vedrørende de Konservatives Syn paa Forholdene, saadan som Overretssagfører Carl Becker klargjorde dem i 1913. Jeg vil derfor endnu en Gang spørge, om man fra konservativ Side ikke anerkender, at Overretssagfører Carl Becker havde Ret, da han i 1913 sagde, at den Omstændighed, at vi paa det Tidspunkt kun havde en Boligreserve paa godt og vel 1 500 ledige Lejligheder, var overordentlig betænkelig for Københavns Kommune, hvis han ikke havde det nære Haab, at man inden Aarets Udgang var oppe paa 3 000 ledige Lejligheder. Det kunde jeg godt lide at faa at vide, om man ikke deler Opfattelse med Overretssagfører Carl Becker, og hvorledes en saadan Opfattelse da staar til den Opfattelse, man nu nærer, naar Forholdet i København er det, at vi mindst mangler 6 000 ledige Lejligheder i Stedet for, at vi den Gang havde ca. 1 500 ledige Lejligheder.

Korsgaard: Det ærede Medlem Hr. Slebsager vilde fremstille Partiet Venstres Forhold saaledes, at dets Linie i Boliglovgivningen havde været lige. Jeg vil dog her gerne pege paa, at i 1927 fremsatte Venstre, skønt der bestod en Lov, ifølge hvilken Boligrestriktionerne vilde blive afviklet, Forslag om at gøre det paa een Gang og pr. straks. Jeg tror ikke, jeg tager fejl, naar jeg i denne Handling saa ogsaa en politisk Handling. Men det, som jeg i øvrigt tillod mig at bringe frem i Forbindelse med Politik i denne Forbindelse, var det dobbelte Standpunkt, som Partiet Venstre, saa vidt man kan se, har i dette Tilfælde. Gennem deres politiske Ordfører talte de her i Salen for, at Restriktionerne skal ophøre, naturligvis med den Begrænsning, som blandt andet kan ligge i Mindretallets Stilling i de forskellige, om jeg saa maa sige, Hovedstadskommuner. Men dets Presse, Hr. Asger Karstensen, taler i en anden Tone. Nu kan det jo være, at det, Hr. Asger Karstensen siger, er mod Venstrepartiets Ønske. Hvis saa er, bedes man sige til, og da, skal jeg indrømme, har mine Bemærkninger for saa vidt været overflødige. Men jeg har jo, og det omtalte jeg ogsaa ved tidligere Lejlighed, set Venstre i Rigsdagen ride to Standpunkter paa een Gang. Det vilde i alt Fald ikke være første Gang, hvis de gjorde det nu.

Maa jeg i øvrigt til de to ærede Med-